

เทศน์เช้า วันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๕๘

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองแกว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

โดยสังขมเขามอง วัดที่ไหนดำเนินเชื่อถือศรัทธา เขาจะไปที่วัดนั้น ทีนี้พอเวลาเชื่อถือศรัทธา ความเชื่อถือศรัทธามันเชื่อถือศรัทธามาจากสังขม สังขม คือ สมาส ปัญญา มันต้องมีความเชื่อถือศรัทธามาจากที่นั่น ถ้าเชื่อถือศรัทธามาจากที่นั่น นี่เวลามีน้ำใจ เวลาเรามีสังขม มีศรัทธามีความเชื่อ มีน้ำใจ เราอยากแสวงหาคุณงามความดีของเรา ถ้าแสวงหาคุณงามความดีของเรานะ มันจะใกล้มันจะไกลขนาดไหน ถ้าเรามีความเชื่อของเรา เราจะชวนชายของเรา จะไปทำบุญที่นั่น

พอทำบุญที่นั่น เข้าขึ้นมารถจอดเป็นแถว รถจอดเป็นแถวๆ เขาก็รำลือว่าวัดนี้รวยมาก ใครๆ ก็รำลือว่าวัดนี้รวยมากนะ ฉะนั้น พอรวยมากขึ้นมา คำว่า “รวย” มันรวยที่ไหนดละ ถ้ามันรวยที่วัดตุ รวยที่วัดตุ ไร่บริษัทขายรถมันมีมากกว่านี้ ถ้ามันรวยที่วัดตุ วัดตุโลกเขามหาศาล พระจะสร้างกุฏิหุหรารขนาดไหน สู้คอนโดไม่ได้ ตึกหลังหนึ่งมันเป็นพันๆ ล้าน หมื่นๆ ล้าน ถ้าจะไปสู้กันด้วยวัดตุ สู้เขาไม่ได้หรอก เพราะมันทุนนิยม ฉะนั้น สิ่งที่เขา มองโลกมองอย่างนั้น

แต่ถ้าเขามีศรัทธามีความเชื่อของเขา ศรัทธาความเชื่อในอะไร? เชื่อในธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้เสียสละ ให้ปล่อยวาง ให้ค้นคว้าสิ่งที่เป็นสังขมความจริงในหัวใจของตน ถ้าค้นคว้าสังขมความจริงในหัวใจของตน ไร่เรื่องวัดตุ เห็นไหม นกเขามิรวงมีรัง คนก็ต้องมีที่พึ่งอาศัย พระก็อยู่บ้าน อยู่บ้าน อยู่ที่มุงบัง เวลาขโมยมันเข้ามา ขโมยมันเข้ามา มันเข้าไปจับกุฎิพระ แล้วมันก็ออกไป มันไม่ได้อะไรเลย เราภูมิใจมาก พอภูมิใจมาก ไม่ได้บึ้ง มันก็มาทุบรถ มางัดโรงไม้ เพราะวัดวัดหนึ่งมันก็มีสิ่งปลูกสร้าง มีที่อยู่อาศัย มันต้องมีเครื่องมือบำรุงรักษา ที่โรงไม้มันก็มีห้องเก็บเครื่องมือ มันก็ได้พวกสว่าง ได้เครื่องมือการบำรุงรักษานั้นไป เล็กน้อย แต่เวลามันต้องการ มันก็ทุบรถเลย พอมันทุบรถ พอทุบรถไม่ได้มันก็ไปจับบ้านพักขโมยเลย มันเอาตรงนั้นนะ

มันเห็นว่าเพราะมันเอาที่พระแล้วพระไม่มีใจ มันจัดกุฏิพระเข้าไปแล้วพระไม่มี ไม่ได้
อะไรจากพระไป ถ้าไม่ได้อะไรจากพระไป สิ่งที่เราภูมิใจ ภูมิใจที่ว่าพระเรา เรามีปัจจัยเครื่อง
อาศัย มีปัจจัย ๔ ปัจจัย ๔ ที่อยู่อาศัย ที่อยู่อาศัยเพื่ออะไร? เพื่อค้นคว้าหาสิ่งจะในความเป็นจริง
แต่สิ่งที่มันเกินกว่านั้นไป เกินกว่านั้นไป เวลาเขามาลักขโมย นั่นแหละเขาได้สิ่งนั้นไป ถ้าได้สิ่ง
นั้นไป สิ่งนั้นมันเป็นอะไรล่ะ

เวลาเขาทำสิ่งใด คนมาวัดมา มาวัดมาเพื่อเสียดละ เพื่อทำคุณงามความดี เพื่อมีศีลมี
ธรรม การขโมย การลักการขโมยมันผิดศีลผิดธรรมอยู่แล้วละ พอมันผิดศีลผิดธรรม แล้วไปลัก
ขโมยผู้ที่ทรงศีล ผู้ที่เขาเสียดละ บาปกรรมมันจะเพิ่มมากขึ้นๆ ของเขาไป เวลาการกระทำทำ
อย่างนั้น

ฉะนั้น เวลามองว่าวัดร้างวัดรวย ถ้ามันรวย รวยศีลรวยธรรม สมควรที่จะรวย แต่ถ้ามัน
รวยด้วยวัตถุ รวยโดยสิ่งฟุ้งเฟ้อ สิ่งนั้นไม่สมควร ไม่สมควร ไม่สมควรเลย ที่นี้เวลาสมควร
ขึ้นมา เราจะบอกว่าเวลาพระของเราอยู่กันโดยสมณะ พระของเราอยู่โดยประสาของพระ เวลา
โยมมาต่างหาก ไอรัดแก้งจอดเยอะๆ ของโยมทั้งนั้นแหละ ที่นี้ใครจะไปจะมา สมบัติสิ่งใดที่เอา
มา ต้องดูแลต้องรักษา ไม่ควรเอาของมีค่ามา ว่าอย่างนั้น ถ้าของใครมีค่าควรเก็บไว้ที่บ้าน ควร
เก็บไว้ที่ปลอดภัย ฉะนั้น เวลามาทานาก็มาทานด้วยเอาหัวใจมา เอาร่างกายของเรา มา เรา
เพื่อคุณงามความดีใจ ถ้าคุณงามความดีของเราละ คุณงามความดี สิ่งที่เป็นศีลเป็นธรรมมันเข้า
กับหัวใจ

หัวใจของคนเวลามันทุกข์มันยากขึ้นมา มันต้องการสิ่งใดๆ คนจะมั่งมีศรีสุขขนาดไหนก็
ทุกข์ คนจนทุกตะเข้ใจมันก็ทุกข์ เวลาความทุกข์ ความทุกข์เป็นอริยสัจ เป็นสัจจะความจริง ถ้า
เป็นสัจจะความจริง สิ่งที่เขาเสาะหา เขาเสาะหาสัจธรรม หาสัจธรรม หัวใจนี้เรียกร้องความ
ช่วยเหลือๆ เราจะเอาอะไรไปช่วยเหลือมัน

วัตถุช่วยเหลือหัวใจไม่ได้ แต่คนที่หัวใจที่มีคุณธรรมต่างหาก หัวใจที่มีน้ำใจต่างหาก
วัตถุนั้นจะเป็นประโยชน์กับหัวใจนั้น เพราะหัวใจนั้นได้เสียดละสิ่งนั้นไป เสียดละสิ่งนั้นไป ทั้ง
เหวๆ ทำบุญให้ทิ้งเหว โยนทิ้งไป แต่ถ้าโยนทิ้งไป โยนทิ้งไปก็คุ้มมันต่ำต้อยใช้ใหม่ ก็โยนทิ้งเหว
ไป เวลาทิ้งเหวแล้ว นั่นละปฏิบัติหาก นั่นละได้บุญมากที่สุด

ออเขาจะลอละนั่นนะบุญมันหมดไปครึ่งหนึ่งแล้ว มัวแต่ออเขาจะกันอยู่อย่างนั้นแหละ มันไร้สาระ เราต้องการสาระแก่นสาร ต้องการความจริง ถ้าความจริงขึ้นมาแล้ว ทำบุญทั้งหาว ครูบาอาจารย์ของเราถ้าเป็นครูบาอาจารย์ที่ดีนะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เข้า พุทธกิจ ๕ เข้าจะออกบิณฑบาต เล็งญาณเลย จิตใจดวงไหนเขามีอำนาจวาสนา แต่อายุขัยเขาจะสั้นลง ต้องรีบไปเอาใจดวงนั้นก่อน เพราะเดี๋ยวเขาจะหมดโอกาส

ครูบาอาจารย์ท่านจะออกบิณฑบาต ท่านมีหุมีตาของท่าน คนไหนจิตใจสูงส่ง คนไหนจิตใจปานกลาง คนไหนจิตใจต่ำต้อย ต่ำต้อยขึ้นมาแล้วก็มาโอดโอย มาคร่ำครวญ คร่ำครวญว่า “ແหม! ไม่เมตตาคันเลย”

เมตตาคะไร พุทธธรรมมันก็ไม่รู้เรื่อง เขามาเอาคุณธรรม เอาสังขธรรม เขาไม่ได้มาเอาหน้าเอาตา ถ้าเขาเอาสังขธรรม สังขธรรมอันนั้นมันเป็นความจริงอยู่แล้ว ถ้าความจริงอยู่แล้ว ครูบาอาจารย์ท่านมีหุมีตาทั้งนั้นแหละ ถ้ามีหุมีตา ท่านรู้ว่าอะไรควรไม่ควร ถ้าควรไม่ควร สิ่งนั้นสำคัญ เรามาวัดมาเอาสิ่งนี้ไฉน เพราะหัวใจมันเรียกร้องความช่วยเหลือ เรียกร้องความช่วยเหลือ มันเรียกร้องอะไรช่วยเหลือล่ะ สิ่งที่เราพูดออกมามันมีกิเลสตัดหาความทะยานอยากทั้งนั้นนะ สิ่งนั้นอนุสัยมันนอนเนื่องออกมา การนอนเนื่องออกมา นอนเนื่องออกมาเพื่อประโยชน์ของใคร? ประโยชน์กิเลสทั้งนั้น ประโยชน์ทำให้หัวใจนี้คลอนแคลน หัวใจนี้สั่นไหว หัวใจนี้ไม่มีหลักมีเกณฑ์

แต่ถ้าหัวใจมันมีหลักมีเกณฑ์ขึ้นมาละ ของนอกร่าง ของนอกร่างแล้ว ของนอกร่างมันจะมีค่าอะไรถ้าหัวใจเรามีคุณค่ากว่า ทีนี้หัวใจมีคุณค่ากว่า ของนอกร่างมันเรื่องของนอกร่างนะ ถ้าของนอกร่างมันเรื่องอย่างหนึ่ง แล้วของในกายล่ะ ของในกายคือหัวใจของเรา หัวใจของเรามีศีลมีธรรมจริงหรือเปล่า ถ้ามีศีลมีธรรมจริง มันมีจุดยืนของมัน ถ้ามีจุดยืนของมัน คนที่มีจุดยืน คนที่รับผิดชอบ ความรับผิดชอบนะ เป็นหน้าที่ ความรับผิดชอบเป็นหน้าที่ หน้าที่มันก็ต้องดูแลรักษา นี้ของของสงฆ์

ภิกษุสมัยพุทธกาลนะ วัดความมันน้อยใจใหม่ มันจะมีที่พัก ที่พักเขาจะเป็นที่พักนะ ทำเป็นเพิงไว้ เป็นร้านไว้ แล้วเขาก็จะมีตั้ง มีของใช้ของสงฆ์ มีหมอนมีมุ้งผูกไว้ ภิกษุไปภาวนา วิเวกไปไปที่ไหนมีที่พักก็พัก แต่เป็นของสาธารณะ เอามาใช้ จากที่นั่นไป ไม่เก็บ เป็นอาบัติปาจิตตีย์

เพราะอะไร เพราะปลวกมันจะกิน เวลาหมอน หนุนมันจะกัด มันเสียหาย ถ้าไม่ทำ เป็นอาบัติอีกต่างหาก

บอกว่า “เป็นของนอกกายๆ”...ใช่ มันเป็นของนอกกาย ของนอกกายเป็นที่อาศัย นกมันยังมีรังมีรังของมัน พระก็ต้องมีปัจจัยเครื่องอาศัยใช่ไหม ทีนี้ปัจจัยเครื่องอาศัยใช้แล้วต้องรู้จักเก็บรู้จักรักษา รู้จักรักษาเพราะเป็นของของสงฆ์ ของเขาหามา ญาติโยมก็ปากกัดตีนถีบ เขาหาของเขามา เขามีศรัทธามีความเชื่อของเขา เขาทำเพื่อประโยชน์กับสมณะ สมณะใช้ของของเขา แล้วสมณะรู้จักดูแลรักษาหรือไม่ ถ้าสมณะรู้จักดูแลรักษา สมณะที่แท้จริง สมณะในหัวใจ ถ้าสมณะในหัวใจ มันมีความระลึก มันมีความละอาย มันมีความขยันหมั่นเพียร

ความเพียรชอบ ความเพียร การเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนาเพื่อห้ามรโรคผลขึ้นมา เพื่อแก้กิเลสในหัวใจของตน ปัญญาอย่างนั้น ปัญญาภาวนามยปัญญาเกิดขึ้นในหัวใจ แล้วปัญญาหยาบๆ อย่างนี้ดูแลรักษา ถ้าไม่มีปัญญา มันโง่งขนาดนั้นมันฆ่ากิเลสได้อย่างไร คนจะฆ่ากิเลสนะ มันปัญญาภายใน เวลาภาวนามยปัญญา ปัญญามันเกิดขึ้น มันต้องมีความสงบของใจใช่ไหม ใจมันสงบแล้วมันพยายามรำพึงให้เห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิต เห็นธรรม เห็นสติปัญญา ๔ ตามความเป็นจริง ถ้ามันจะเห็นสติปัญญา ๔ ตามความเป็นจริง จิตใจมันต้องมีสัมมาสมาธิ จิตใจมันต้องตั้งมั่น

จิตใจตั้งมั่นๆ คนที่จิตใจตั้งมั่นจะโลเลไหม แต่ของเรามีแต่สัญญาอารมณ์ อารมณ์ความรู้สึกหวั่นไหวไปหมดเลย มันไม่มีสมาธิ พอไม่มีสมาธิก็จิตจอมปลอม จิตจอมปลอมเพราะอะไร เพราะสัญญาอารมณ์มันเป็นเปลือก อาการของใจมันครอบคลุมหัวใจนี้ไว้ แล้วมันครอบคลุมหัวใจ มันมีแต่กิเลสค้นหาความทะยานอยากใช่ไหม แล้วก็เปรียบเทียบธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าใช่ไหม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกให้ปล่อยวางๆ เห็นไหม มันสั้นไหวไปหมด มันปล่อยวางไม่ได้ เพราะมันเป็นสัญญาอารมณ์ใจ ศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามา

พอศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามา ประเพณีวัฒนธรรมเขามีวัฒนธรรมประเพณีของเขา เขามีมารยาทสังคมของเขา เราก็พยายามคัดแปลงๆ วัฒนธรรมมันกล่อมเกล่า กล่อมเกล่าให้คนอยู่ในหลักในเกณฑ์ กล่อมเกล่าให้คนเป็นคนดี นี่ไง กล่อมเกล่าให้เป็นคนดี

แต่ถ้ามันจะเอาจริงๆ ถ้าจิตไม่สงบ ไม่เข้าไปสู่จิตติด ไม่เข้าไปสู่จิตเดิมแท้ ไม่เข้าไปสู่ปฏิสนธิจิต ไม่เข้าสู่การเวียนว่ายตายเกิด มันจะเข้าไปเห็นความจริงไม่ได้ ไม่มี พอไม่มีก็ฉวยโอกาส คูลี หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ไม่มีใครเชื่อถือในศาสนา ท่านใช้ชีวิตของท่านพิสูจน์ทั้งชีวิต อยู่ในป่าในเขาของท่านทั้งชีวิตเลย เพื่ออะไร? เพื่อให้ชาวพุทธมั่นคง มันคงว่ามรรคผลมันมีอยู่ ศักดิ์ธรรมยังมีอยู่ ไม่มีกาลไม่มีเวลา เวลาบั้นทอนไม่ได้ ไม่มีสิ่งใดบั้นทอนสักจะความจริงอันนี้

ถ้ามันบั้นทอนได้ ศาสนาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสมณโคดมอยู่ได้ ๕,๐๐๐ ปี พอ ๕,๐๐๐ ปีไปแล้ว ถึงคราวภักทรกับไม่มีศาสนา พระศรีอริยเมตไตรยจะมาตรัสรู้องค์ต่อไปอนาคตวงศ์ยังมีข้างหน้า นี่คืออะไร? นี่คือการพยากรณ์ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่อนาคตังสญาณ รู้ถึงอนาคตนั้น มันมีของมันอยู่อย่างนั้น

ฉะนั้น สักจะความจริงไม่มีกาลไม่มีเวลา แล้วเวลาเราเกิดมาเป็นชาวพุทธ เรามีความมั่นคงของเรา เรามีความมั่นคง มันคงอย่างไร? มันคงที่เกิดมาเป็นมนุษย์ มนุษย์มีการศึกษาศึกษาแล้วมีปัญหา มาก ปัญหา มาก กิเลสอนุสัยมันอยู่กับปัญญานั้น ศึกษาสิ่งใดกลัวจะเสียเปรียบกลัวจะเสียเปรียบ กลัวตัวเองจะไม่ได้ผล ให้กิเลสมันครอบงำของมันอยู่อย่างนั้น “มรรคผลนิพพานมันจะมีจริงหรือเปล่า คุณงามความดีจะมีจริงหรือเปล่า ทุกอย่างมีจริงหรือเปล่า” สันไหวไปหมดเลย นี่ไง ศักดิ์ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาแล้วมันมีความจริงอยู่ตรงไหน ถึงว่ามันเป็นปริยัติ ปริยัติคือการศึกษา

การศึกษามีความจำเป็นไหม? มีความจำเป็น แต่เขาศึกษามาให้ปฏิบัตินะ เขาไม่ได้ศึกษามาให้โกง โกงว่าเป็นสมบัติของเรา เพราะมันลึ้มไง ศึกษาขนาดน้อยขนาดไหนเดี๋ยวมันก็ลึ้ม ลึ้มก็ไปทบทวน “อ้าว! ก็คอมพิวเตอร์มันมีอยู่ พระไตรปิฎกมีอยู่ มันจะเสียหายตรงไหน ก็ไปทบทวน”...ใช่ ทบทวน ทบทวนนั้นเป็นธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไง แต่กิเลสในใจของเรามันต่อต้านไง กิเลสของเรามันขับไล่ไง มันถึงไม่เป็นความจริง

ถ้ามันเป็นความจริงขึ้นมา มันต้องทำความสงบของใจเข้ามา ถ้าใจสงบ พุทโธ ปัญญา อบรมสมาธิ ทำให้จิตมันสงบเข้ามาก่อน ถ้าจิตสงบเข้ามา ขนาดแค่จิตสงบแล้วมันยังมีความมหัศจรรย์ เพราะจิตมันสงบแล้ว คุณาชนะติ บาตรของเรา เข้าออกบิณฑบาต เขาต้องเอาน้ำในบาตร แล้วหมุนให้น้ำชำระสิ่งสกปรกออกไป ไปบิณฑบาตมา มันก็เป็นอาหารที่สะอาดบริสุทธิ์

ถ้าภาชนะของเรา บาตรของเรามีแต่สกปรก มีแต่ของหมักหมมอยู่ บิณฑบาตมา อาหาร นั้นมันก็สกปรก จริงไหม เวลาเราทานอาหาร เราก็มองภาชนะเราต้องสะอาด ภาชนะเราต้องกิน ร้อน ช้อนกลาง ล้างมือ เขาว่าของเขานะ กลัวจะมีเชื้อโรค แต่เวลากิเลสตัณหาความทะยานอยาก ในหัวใจมันเปิบๆ ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วมันจะมีความจริงมาจาก ไหน เขาศึกษามาให้ปฏิบัติ เวลาปฏิบัติขึ้นมา ปฏิบัติโดยความไม่มีครูบาอาจารย์ก็ปฏิบัติด้วย สามัญสำนึกของตน นี่ไง ฆราวาสสอนธรรมๆ ก็ปฏิบัติสมาธิภาวนา มีความแตกฉานในการจี๋ไม่ มันไม่มีความจริงตรงไหนเลย

แต่ถ้ามันเป็นความจริง ความจริง ถ้าจิตสงบ จิตสงบ คิด สมาธิ ปัญญาที่เกิดจาก สัมมาสมาธิ ปัญญาเกิดมาจากกิเลสตัณหาความทะยานอยาก ปัญญาไม่ใช่เกิดมาจากพื้นฐานของ สัมมาสมาธิ คิด สมาธิ ปัญญา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คิด สมาธิ ปัญญา ปัญญาที่เรา เกิดขึ้น ปัญญาที่เราใช้กันอยู่นี้มันเป็นปัญญาของปุถุชน มันเป็นปัญญาของโลกียปัญญา ปัญญา เกิดจากอวิชา อวิชาคือความไม่รู้

เราศึกษาด้วยความไม่รู้ใช่ไหม ถ้าเรารู้ ไปศึกษาอะไร เพราะเราไม่รู้เราถึงศึกษา ศึกษา แล้วมันรู้หรือยัง รู้แล้วมันเป็นสุขุมปัญญา ปัญญาในการศึกษา มันไม่ใช่ปัญญาจากการ ประพฤติปฏิบัติ ถ้ามันจะเป็นปัญญาจากการประพฤติปฏิบัติจริงๆ มันต้องทำความสงบของใจ เข้ามา แคใจสงบ คนที่ไม่มีวุฒิภาวะบอกว่าความสงบนั้นคือนิพพาน ทุกคนติดหมด ติดหมด เพราะไม่มีพื้นฐานใจ

แต่เพราะหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านทำของท่าน ท่านทำของท่านมาจนสังคมเชื่อถือไง หลวงปู่มั่น ในประวัติหลวงปู่มั่นท่านสำเร็จมาจากเชียงใหม่ เวลาท่านลงมากรุงเทพฯ แล้วท่าน จะไปภาคอีสาน ไปที่โคราช ในประวัติหลวงปู่มั่น คหบดีถามเลยว่า เขาร่ำลือว่าท่านเป็นพระ อรหันต์จริงหรือเปล่า เขาร่ำลือว่าท่านเป็นพระอรหันต์จริงหรือเปล่า

หลวงปู่มั่นเวลาท่านตอบ ท่านตอบว่า ความเป็นจริงในใจของท่าน โลกจะรู้กับท่านได้ อย่างไร

ท่านก็ไม่ประกาศตนว่าฉันเป็นพระอรหันต์ เพราะรำลือมาว่าเป็นพระอรหันต์ เขาส่งไม้ มากรีบไม้ต่อเลยไง นี่ไง ปัญญาโลกๆ ใจ ถ้าเป็นคนที่มีปัญญาจริง มันเป็นสมบัติของหลวงปู่ เสาร์ หลวงปู่มั่น มันเป็นสมบัติภายในอันนั้น มันเป็นปัจเจกตั้ง เป็นสันตนิฏฐิโก มันสว่างโพลงใน

หัวใจของท่าน ท่านพูดออกไป แล้วไอ้หัวใจที่มีคบอด ไอ้หัวใจที่วิชาครอบงำมันอยู่ มันจะรู้ได้อย่างไร ถ้ามันรู้ไม่ได้ พูดไปต่อหน้ามันก็ฟัง พอกลับหลังไปมันก็ไม่เชื่อ ถ้ามันจะเป็นความจริงขึ้นมา มันเป็นปัจจัยตั้ง มันประพาศปฏิบัติขึ้นมาให้มันเป็นความจริงของมันขึ้นมา ถ้าเป็นความจริงขึ้นมา

หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านใช้ชีวิตของท่านทั้งชีวิตเลย เพื่อจะให้ความมั่นคง ให้ชาวพุทธเราเชื่อมั่นว่า ถึงพุทธกาลศาสนายังมีอยู่ มรรคผลยังมีอยู่ ในการกระทำของเรา สัจจะความจริง ใครปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม คนนั้นจะได้สัจธรรมในหัวใจดวงนั้น นี่ด้วยความมั่นคง ด้วยครูบาอาจารย์ ส่งต่อมา หลวงปู่แหวน หลวงปู่ฝั้น ส่งต่อมาครูบาอาจารย์ที่ท่านปฏิบัติมาด้วยความเป็นจริง ท่านก็วางตนของท่านด้วยความเหมาะสม

ไอ้พวกฉวยโอกาส เพราะครูบาอาจารย์ท่านวางรากฐานจนสังคมมั่นคงแล้ว ไอ้พวกฉวยโอกาส “ปฏิสัมภิทาฯ”

ปฏิสัมภิทามาจากไหน อะไรเป็นปฏิสัมภิทา มันไปพูดเอาที่วิบาก คือที่ผลใจ แต่มันไม่พูดถึงการกระทำ ไม่พูดถึงความจริงใจ มันไม่พูดถึงที่มาสัจจะความจริง

ฉะนั้น องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า หลวงปู่มั่น พระอรหันต์มีประเภทเดียว ประเภทที่ว่าอาสวักขยญาณทำลายอวิชาในหัวใจนั้นเป็นพระอรหันต์ แล้วที่มันแตกแขนงไป พระอรหันต์มีกี่ประเภทนั้นมันเป็นจิตนิสัยมีการสร้างสมมา เพราะการคิดของคน จิตนิสัยของคนไม่เหมือนกัน ถ้าจิตนิสัยของคนไม่เหมือนกัน เวลามันได้สิ่งใดมามันมีมุมมองแตกต่างกันไป แต่เวลาความสะอาดบริสุทธิ์ เจตนาที่สะอาดบริสุทธิ์ เจตนาที่ไม่มีอวิชา เจตนาที่ไม่มีกิเลสตัดหาความทะยานอยากอันนี้สำคัญ เพราะเจตนาอันนี้ถ้ามันสะอาดบริสุทธิ์แล้ว ความที่มันอ่อนล ความที่มันจะไปพลิกแพลง ไปฉวยโอกาสหาผลประโยชน์ มันไม่มี ไม่มี มีแต่จิตใจที่เป็นธรรม จิตใจที่เป็นธรรมนะ ให้โลก ให้สังคมอยู่กันร่มเย็นเป็นสุข ให้โลก เป็นตัวอย่างที่ดีกับโลก ให้โลกมั่นคง นี่ครูบาอาจารย์ท่านทำอย่างนี้ นี่พูดถึงวัดที่น่าเชื่อถือน่าศรัทธาไป

ในวัดเราไม่มีอะไร ขโมยมันเข้ามาหรือมาค้น มันก็ออกไป ทีนี้มันก็จะไปเอาของโยมนั่นนะ แล้วบอกว่าวัดนี้รวย วัดนี้ร่ำรวยมากคนมา

ในวัดมีอะไร ขโมยมันมาตรวจสอบแล้ว มันจัดเข้าไปแล้วมันไม่ได้อะไรไปเลย เวลามัน
ไปจัดของขโมยมันนะ มันทุบรถมันนะ มันมันของใครล่ะ ของขโมยทั้งนั้น

วัดนี้ร่ำรวย...ไม่ได้ร่ำรวย ถ้าร่ำรวย พระเรามีอัครสมณบดี พยายามค้นคว้าหาความจริงใน
ใจของเรา แต่สิ่งที่มันเกิดขึ้น มันเกิดขึ้นเกิดจากกระแสสังคม สังคมเขาก็มองเห็นอย่างนั้นแหละ
“ไอ้โฮ! วัดนี้ร่ำรวย” เขามองแต่เปลือก เขาร่ำรวย ถ้าเรามองอย่างนี้ ภิณฑบาตร่ำรวย ร่ำรวย
เพราะว่าศรัทธาของขโมยเขา พระมีอะไร พระไม่มีอะไร แต่โดนจัด ๗ หน ๘ หนแล้ว จุดไฟเผา
กุฏิด้วย นี่เขาทำ เห็นไหม

มันเป็นกระแสสังคมทั้งนั้นแหละ ถ้ากระแสสังคม กระแสสังคมคือกระแสสังคม พระมา
จากคน สังคมที่มันขาดแคลน สังคมที่มันทุกข์มันยาก เขาก็ปากกัดตีนถีบ แต่ถ้าเขาไปร้องเรียน
เขาไปขอความช่วยเหลือ นั่นก็เป็นการช่วยเหลือเจือจานกันทางสังคม แต่ถ้าไปปลกลัก มันก็เป็น
บาปเป็นกรรมไป แล้วถ้าปลกลักผู้ที่ทรงศีล มันก็มีบาปมีกรรมต่อเนื่องกันไป มีมากมีน้อยมันมี
เหตุมีผลของมัน นี่พูดถึงสังคมโลกใจ

แต่ของเราละ เราจะต้อง ภิภุใช้สิ่งใดแล้วไม่เก็บดูแล เป็นอาบัติปาจิตตีย์

ญาติขโมยจะมาวัดมาวา สมบัติอย่าเอามาเออะนะ รถคันหนึ่งก็อดกันมาเต็มๆ ก็ได้ ไม่ต้อง
เอาคนละคัน คันละคน ไม่มีที่จอด แล้วเขาก็ว่าวัดนี้ร่ำรวยๆ

มันร่ำรวยตรงไหนวะ มันไม่เห็นร่ำรวยตรงไหน ไม่ร่ำรวย แต่มันเข้ามาจัด มันก็พิสูจน์
แล้วว่าของพระไม่มี จัดแล้ว เผาแล้ว ทุกอย่างจบ มีเท่านี้ แต่ของขโมยยังมีหายไปเรื่อยๆ แล้ว
พอมมาแล้วนะ ถ้าที่นี้ของใครเตือนกันนะ ถ้าใครหาย เอ็งไปแจ้งความเอง ไม่ไหว ปวดหัว ไม่
รับรู้อะไร เพราะวัดนี้วัดไม่มีสมบัติสิ่งใด ถ้าจะมีก็มีแต่ทางจงกรม แล้วพยายามชวนขวายหาทรัพย์
สมบัติของเรา ศีล สมาธิ ปัญญา หากุณธรรมของเรา หาหัวใจให้มันหลุดพ้นจากการบีบคั้นของ
กิเลส เอวัง